

Luptele cu păcatele¹

Marele evanghelist, Moody, care a intrat triumfător în slava lui Dumnezeu în zilele Crăciunului din 1899, a fost în stare să vorbească cu limpezime biblică și energie despre păcatul imoralității, fără să lezeze conștiința morală. El spune în scurta lui lucrare „Cântărit și găsit prea ușor”:

Într-o autobiografie care a fost publicată de curând în Anglia, autorul acesteia vorbea despre nu puținele vicii și nebunii ale tinereții sale și a spus că n-a auzit niciodată o predică limpede împotriva imoralității.

Chiar dacă oamenii sunt înclinați să treacă pe lângă aceasta tăcând, Dumnezeu nu face totuși așa ceva. Dacă aud că cineva trăiește în adulter și libertinaj fără să-și facă probleme, îmi iau Biblia în mână și găsesc că Dumnezeu va lăsa să vină peste asemenea oameni blestemul și mânia Lui.

„Dar cel care comite adulter cu o femeie este un om fără minte, singur își pierde viața cine face așa ceva. Nu va avea decât rană și rușine, și disprețul nu i se va șterge.” (Proverbe 6,32-33).

„Nu știți că cei nedrepti nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu? Nu vă înșelați: nici curvarii, nici idolatrii, nici adulterii, nici cei care se masturbează, ... nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu” (1 Corinteni 6,9-10).

„Dar desfrânarea sau orice alt fel de necurăție sau lăcomia de avere nici să nu fie numite între voi, așa cum se cuvinte unor sfinți. Să nu se audă nici cuvinte murdare, nici vorbe nechibzuite, nici glume care nu sunt cuviincioase, ci mai degrabă mulțumiri. Căci știți bine că nici un desfrânat, nici un necurat, nici un lacom de avere, care este un închinător la idoli, n-are parte de moștenire în Împărăția lui Hristos și a lui Dumnezeu. Nimeni să nu vă înșele cu cuvinte deșerte, căci din cauza acestor lucruri mânia lui Dumnezeu vine peste fiii neascultării. Să nu aveți deci părtașie cu ei.” (Efeseni 5,3-7).

„Dar cât despre fricoși, necredincioși, urăcioși, ucigași, desfrânați, ... partea lor este în iazul care arde cu foc și cu pucioasă, adică moartea a doua” (Apocalipsa 21,8).

„Afară sunt ... desfrânații și oricine iubește și înfăptuiește minciuna” (Apocalipsa 22,15).

Acestea sunt numai câteva din multele cuvinte de avertizare și amenințare pe care le conține Biblia.

Astfel a înconjurat Dumnezeu căsnicia și viața de familie cu un zid de apărare, de protecție divină. Căsnicia este o instituire care a existat deja în Paradis² și este datată înainte de căderea în păcat. Ea este cea mai sfântă legătura care poate exista între creaturile omenești. Ea stă chiar mai presus de relația dintre părinți și copii. Cineva a arătat că atunci când Domnul a creat la început un bărbat și o femeie, El a dorit ca aceasta să fie cea mai stabilă rânduială pentru toate timpurile. Unde legăturile familiei au fost desconsiderate și pângărite, acolo au existat întotdeauna consecințe nefaste. Viața de familie a existat înainte de viața statului și de viața poporului. Dacă viața de familie nu este menținută curată și nepătată, atunci nici credința în familie nu poate fi practică și atunci sunt primejduite și statul și poporul. Adulterul și desfrânarea au dus popor după popor în întâmpinarea dispariției.

N-au adus ele foc și pucioasă asupra Sodomei și a Gomorei? Ce a adus prăbușirea Romei? Frescele și statuile imorale din Pompei și Napoli îți pot povesti istoria. Acolo unde viața de familie nu este păstrată sfântă, viața poporului este slăbită, virtutea casnică piere și copiii sunt otrăviți de mici. Lor le este implantată o sămânță sigură de decădere. În America au loc anual

¹ La dorința mai multora, articol retipărit din „Săbie și scut”, 1902.

² Despre căsnicie au fost spuse următoarele: omul a pierdut tot ce a posedat în Paradis, numai un lucru l-a luat afară cu sine, pe ogorul vieții, care este plin cu spini și măracini: căsnicia. De aceea se mai vede și astăzi o bucată de Paradis peste tot unde o căsnicie este întemeiată pe Isus și este trăită cu El și pentru El.

nu mai puțin de 25 000 de divorțuri. Acum ceva vreme am fost într-o stradă însemnată a unui oraș important, în care (cu două excepții) nu era nici o familie care să nu aibă un fiu sau o fiică divorțați.

Desfrâul și adulterul merg mână în mână. Precis nu câștigăm nimic dacă punem deoparte porunca sfântă a lui Dumnezeu.

Pofta senzuală este fotografia diavolului despre dragoste. Nu există nimic mai frumos pe acest pământ, decât o dragoste curată, sfântă; și nu există nimic atât de dăunător ca pofta rea. Nu știi nici o cale care duce mai repede și mai direct în prăpastie, decât pe cea a adulterului și a tuturor păcatelor de poftă murdară. Biblia spune că omul crede cu inima spre dreptate, dar „Curvia și vinul și mustul iau inima.” (Osea 4,11). Poftele și dorințele rele alungă din inimă toate sentimentele și concepțiile mai bune. Pentru a se deda dorințelor sale, câte unul calcă în picioare chiar sentimentele unei mame evlavioase, ale unei soții temătoare de Dumnezeu, ale unei surori iubitoare. Tinere, duci tu o viață murdară? Cum te-ai simți dacă acum s-ar așeza în fața ta cântarul lui Dumnezeu? Ești pregătit să pășești în fața scaunului de judecată al lui Dumnezeu? Tu știi foarte bine cât de puțin ești pregătit pentru așa ceva. Ție ți-e scârbă de tine însuși. Nu se ridică glasul avertizor în lăuntrul tău, când o privești pe mama ta venerabilă, pe soția ta evlavioasă? Oare nu trebuie să-ți spui singur: „Ce om mizerabil, detestabil sunt! Viața mea haotică, păcătoasă mă va băga de timpuriu în mormânt!”?

Fie ca Dumnezeu să facă pe fiecare să înțeleagă ce îngrozitor este acest păcat! Cu adevărat nu avem voie s-o luăm prea ușor cu el. Nu știi nici un alt păcat care-l aruncă pe om așa de repede în pierzare, ca acesta. Îmi sângerează inima când mă gândesc cum stau lucrurile în privința aceasta cu poporul nostru, cu tineretul nostru. Câți bărbați tineri nu duc un trai imoral! Cât de disprețuitor vorbesc ei despre virtutea femeii! În ziua de azi, acest păcat se prăvălește ca un torent asupra noastră. Oamenii sunt molipsiți cu miile de această ciumă și cad în mâinile ucigașului, care le distruge trupul și sufletul.

Este trist, ba chiar abominabil cum este tratată femeia dacă, poate cu promisiunea căsătoriei, a fost aruncată în mizerie. Poate că ea a păcătuit mai puțin decât s-a păcătuit față de ea, și totuși este tratată ca o exilată și este izgonită din societate. Viața ei este una deznădăjduită, ea și-o petrece în rușine și în înjosire până la capăt. Zilele ei se târăsc încet și chinuitoare dacă nu cumva, mână de disperare, nu-și pune capăt vieții prin sinucidere. Dar pe mizerabilul care a adus-o în nenorocire, nu-l atinge nici un reproș. El poate să-și țină capul sus și înainte și după aceea. Dacă nu-și poate plăti datoriile de la joc, dacă la jocul de cărți s-a făcut vinovat de o mică trișare, societatea îl lasă baltă neîntârziat. Dar cu traiul lui imoral poate să se laude în gura mare, fără ca prietenii lui să gândească rău despre el din cauza aceasta. Părinții care n-ar permite ca fiica lor să umble cu bărbați tineri care nu au maniere distinse, nu văd de multe ori nimic rău în a primi în casa lor un om despre care știu exact că duce un trai imoral.

Să vorbim o clipă despre furt. Cine îi fură unei femei virtutea, este cel mai josnic hoț care a trăit vreodată pe pământ. Un om care pătrunde prin efracție într-o casă pentru a-ți fura banii, este un prinț în comparație cu un asemenea ticălos, care o lasă pe sora ta fără reputația ei bună și îți fură ție dragostea soției tale. Nici un hoț de pe pământul lui Dumnezeu nu este atât de ordinar și de josnic ca un asemenea om.

Oamenii dau destule legi ca să-și protejeze avutul, dar când ni se fură ceea ce ne este mai scump decât averea, atunci nu se face mult caz din aceasta. Dacă un bărbat împinge o față în apă, atunci îl înșfacă imediat brațul justiției; el este tratat ca ucigaș și condamnat. Dar dacă el câștigă simpatia unei fete pentru sine, o aruncă în mizerie și apoi o părăsește, atunci el este mai rău decât un ucigaș, totuși, poate să umble nepedepsit.

Există păcate care sunt cu mult mai rele decât omorul și acesta este unul dintre ele. Dacă cineva ți-a pângărit soția, sora, ai fi în stare să-l împuști ca pe un câine. De ce nu tratezi tu orice femeie cu aceeași considerație pe care o nutrești pentru soția ta, pentru sora ta?

Dumnezeu va da sentința și în această problemă: „Nu vă înșelați: Dumnezeu nu Se lasă batjocorit. Ce seamănă omul, aceea va și seceră!” El îl va judeca pe fiecare după faptele lui. Tu poți să te duci la biserică și să-ți ocupi acolo locul printre cei mai buni și să-ți închipui că nimeni nu-ți cunoaște păcatul. Dar Dumnezeu stă pe tron și te va judeca. Sau tu crezi că Dumnezeu va lăsa ca această neorânduială să meargă așa mai departe, încât femeia să aibă de ispășit singură această fărădelege, în timp ce bărbatul vinovat scapă nepedepsit? Dumnezeu a hotărât deja ziua când va judeca pământul cu dreptate; și ziua aceea se apropie cu pași grăbiți.

Cine se face vinovat de acest păcat, să nu lase soarele să apună înainte să se fi întors de pe căile lui rele și să se fi pocăit sincer! Dacă trăiești în păcate carnale, dacă în tine își găsesc locul gânduri murdare, atunci propune-ți să te scuturi, cu ajutorul Domnului, de acest jug al păcatelor. Niciunul care trăiește în asemenea păcate, nu poate să intre în Împărăția lui Dumnezeu, numai dacă mai înainte s-a pocăit în sac și cenușă și a încercat totul ca să repare iar nedreptatea comisă.

O viață imorală atrage după sine consecințe îngrozitoare deja în viața aceasta, de ambele feluri, trupești și psihice. Pofta și incitarea, care îi duc pe așa de mulți în rătăcire, dispare, dar răul care se trage din acestea, rămâne. Viciul ascunde în sine ghimpele aducător de distrugere. Tu păcătuiești în trupul tău și trebuie să suferi în trupul tău. „Orice alt păcat pe care l-ar face un om este în afara trupului; dar cel care curvește păcătuiește împotriva propriului trup”, spune Pavel în 1 Corinteni 6,18. Natura însăși îl pedepsește pe cel vinovat, iar omul se scufundă de timpuriu în mormânt, nenorocit și distrus. Există popoare întregi a căror putere este mistuită de această plagă îngrozitoare.

Omul se înjosește prin acest păcat sub nivelul unui animal. El își murdărește memoria, iar memoria este „viermele care nu moare”. Ea nu se lasă curățată așa de ușor de gânduri și amintiri murdare; și chiar dacă omul s-a convertit, tot îl urmăresc imaginile trecutului său murdar.

Pofta rea l-a dat pe Samson în mâinile Dalilei și puterea lui s-a retras de la el. Ea l-a condus pe David să comită un omor, iar mânia lui Dumnezeu a trebuit să vină jos, asupra lui, într-un mod îngrozitor. Și dacă nu s-ar fi pocăit, Împărăția cerească ar fi rămas închisă pentru el. Dacă Iosif nu s-ar fi împotrivit ademenirilor soției lui Potifar, atunci lumina lui s-ar fi transformat în întuneric.

Păcatele cârnii nu pot sfârși decât în două feluri: fie în rușine și regret, dacă omul recunoaște cum a păcătuit, împreună cu luptă aprigă împotriva vrăjmașului care l-a înrobit atât; fie în împietrirea inimii, într-o sălbăticiune a firii. În ziua de azi se vorbește mult despre necumpătare. Acest păcat devine repede vizibil; el se trădează pe fața omului și în conduită. Dar imoralitatea se ascunde sub umbrele nopții. Un om care trăiește în păcatele cârnii, merge în jos pas cu pas, până când caracterul lui devine stricat, până când reputația lui este distrusă, până când sănătatea lui este dusă și până când el însuși și-a făcut viața un iad. Fie ca Domnul Dumnezeu să facă așa, încât chiar popoarele să-și vină în fire, ca să-și dea seama cum crește acest rău.

Cine va tăgădui că, așa cum spune Biblia, „Picioarele ei coboară la moarte, pașii ei dau în Locuința Morților”? Oare nu există bărbați a căror întregă situație a vieții a fost ruinată prin acest păcat? Oare nu există destule femei care ar prefera să coboare în groapă, decât să trăiască? Acum câțiva ani, un bărbat a intrat într-o căsnicie cu o fecioară evlavioasă și i-a jurat dragoste și fidelitate; și apoi s-a agățat de o femeie fără onoare și a adus nenorocirea peste soție și copii.

Tu, bărbat tânăr, fată tânără, trebuie să te declari aici vinovat, chiar dacă numai în gânduri! Gândește-te la cuvintele lui Hristos: „Ați auzit că s-a spus: „Să nu comiți adulter”; dar Eu vă spun că oricine se uită la o femeie ca s-o poftască, a și comis adulter cu ea în inima lui. ... Dar Eu vă spun că oricine își va lăsa soția, în afară de motiv de curvie, o face să comită adulter; și oricine se căsătorește cu cea lăsată de bărbat comite adulter. (Matei 5,27, 28, 32). Poți tu să pășești pe cântar și să te lași cântărit în privința acestei porunci?

Dacă ești vinovat, fugi de păcat dacă-ți iubești viața! Ascultă glasul Dumnezeului tău cât mai este timp! Mărturisește-I fărădelegea ta! Roagă-L să te desprindă din lanțurile și din legăturile lui satan! Numai El te poate ajuta, numai El îți poate da putere pentru biruință asupra patimii tale. „Și dacă ochiul tău te face să cazi, scoate-l; este mai bine pentru tine să intri în Împărăția lui Dumnezeu numai cu un ochi, decât să ai doi ochi și să fii aruncat în focul gheenei,” Îmbărbătează-te ca Samson odinioară și roagă-L pe Dumnezeu pentru ajutor!

Voi, păcătoși și păcătoase, și pentru voi mai există nădejde. Dumnezeu nu se va întoarce de la voi. Oricât de jos ați fi căzut, oricât de mare ar fi vina în care sunteți, puteți fi spălați de păcatele voastre, puteți fi sfințiți prin sângele Lui, puteți obține iertare prin Isus Hristos, cu sprijinul Duhului Sfânt. Nu-l întâmpinați pe vrăjmaș în puterea proprie, ci în puterea lui Hristos, care a venit ca să distrugă lucrările diavolului. Cuvântul lui Isus, pe care El i l-a spus păcătoasei, este valabil și pentru voi: „Iertate îți sunt păcatele! Credința ta te-a mântuit; du-te în pace!” (Luca 7,48-50.) Și celălalt cuvânt, pe care Isus i l-a spus femeii prinsă în adulter: „Du-te și nu mai păcătu!” (Ioan 8,11.)

Moody vorbește aici fiilor acestui veac, care sunt legați în funiile lui satan; ei trebuie să facă voia cărnii, stăpânul lor îi duce ca prizonieri în prăpastie; Cuvântul serios al lui Dumnezeu le arată oamenilor neconvertiți păcatul lor, ca să se pocăiască și să fie mântuiți. Dar experiențele pe care le facem în asistența duhovnicească ne dictează să mai adăugăm câte ceva la cuvintele serioase de mai sus, pentru numărul mare al aceluia care se luptă zadarnic în mijlocul poporului nostru, ca să devină liberi de puterea și de blestemul lanțurilor acestui păcat. Există în zilele noastre mulți copii ai lui Dumnezeu bolnavi, creștini convertiți, care se roagă, care totuși n-au fost eliberați de cursele păcatului. Aceștia sunt mult mai nefericiți decât copiii lumii, care își urmează drumul fără să le pese de Dumnezeu. Un creștin legat în lanțurile păcatului simte zi și noapte nenorocirea robiei sale. Când cade în necurăție, simte nenorocirea, paguba veșniciei, fățarnicia vieții lui și simte însutit vina, durerea, rușinea, dacă vrea să se ridice după cădere și să se întoarcă la picioarele lui Isus.

Lanțurile păcatului sunt felurite. Primejdiile și ispitele, care se apropie de fiecare în parte sub înfățișarea păcatului său preferat, sunt diferite. La Iuda a fost avariția, la câte unul este mania de a-i calomnia și de a-i înjosi pe alții, la alții este ambiția, la mulți este pofta cărnii, iar aceasta din urmă este pentru tineri cea mai primejdioasă capcană a lui satan. Cum se face că vrăjmașul, cu această armă, îi aduce în primejdie și în lupte zguduitoare chiar și pe credincioși? În marea majoritate a cazurilor, cauza stă în aceea că la convertire, păcatele trecutului n-au fost mărturisite cinstit; ele ar fi trebuit mărturisite nu numai înaintea Domnului, ci și a unui credincios încercat și experimentat, dacă a existat sinceritate adevărată, profundă. Dar în felul acesta n-a existat o rupere adevărată cu păcatul.

Unde un copil al lui Dumnezeu se naște sănătos la convertirea lui și la nașterea lui din nou, acolo totul este adus la lumină. Isus spune: „Eu sunt Lumina lumii. Cine Mă urmează pe Mine nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții.” (Ioan 8,12.) Robia în pofta murdară este un întuneric foarte mare, incompatibil cu adevărata urmare a lui Isus. Isus dă biruință asupra păcatului oricărei inimi sincere, care se încrede în El în mod credincios. El rupe lanțurile lui satan. „Și aceasta este judecata: că Lumina a venit în lume și oamenii au iubit mai mult întunericul decât lumina, pentru că faptele lor erau rele. Căci oricine face răul, urăște lumina și nu vine la lumină, ca să nu i se vadă faptele așa cum sunt. Dar cine lucrează după adevăr vine la lumină, pentru ca faptele să-i fie arătate, întrucât sunt făcute în Dumnezeu” (Ioan 3,19-21). Satan este stăpânul întunericului. Dumnezeu vrea ca oamenii să se întoarcă de la întuneric la lumină și de sub puterea satanei la Dumnezeu (Faptele apostolilor 26,18). Atunci viața trecută trebuie pusă total în lumină. „Mărturișiți-vă deci unii altora păcatele și rugați-vă unii pentru alții ca să fiți vindecați” (Iacov 5,16). Este într-adevăr așa, că nimeni nu este eliberat de blestemul și de lanțul păcatului pentru că mărturisește, ci este eliberat numai prin credința în Isus, care cu sângele și cu jertfa Lui i-a răscumpărat deplin de sub puterea lui satan pe toți cei care cred.

Dar această lucrare mare a lui Isus nu poate avea efect decât acolo unde omul pășește în lumina lui Dumnezeu, ca să fie vindecat de boala păcatului. Aceasta este de o însemnătate veșnică pentru toți oamenii care vor să fie vindecați de boala și de robia îngrozitoare și de otrava mortală a necurăției. Dumnezeu vrea să-i elibereze, Isus vrea să le dea o biruință completă asupra puterii păcatului – „Pentru că tot ce este născut din Dumnezeu învinge lumea; și aceasta este victoria care a învins lumea: *crediința noastră*” (1 Ioan 5,4). Această victorie este cu atât mai sigură, cu cât Domnul înălțat la dreapta Tatălui, în calitate de Mare Preot credincios, Își ridică mâinile în rugăciune neîncetată pentru ai Săi, față de slăbiciunea cărora El are o milă divină. (vezi Evrei 2,17-18; 4,14-16; 7, 25.) Pe această mijlocire atotputernică a lui Isus trebuie un credincios să se bazeze înaintea lui Dumnezeu; atunci poate să apuce victoria în credință.

Este important să înțelegem că este voia lui Dumnezeu în toate domeniile, să-l păzească pe cel care crede, ca să nu păcătuiască, să-i ia ademenitorului puterea, să-l așeze astfel pe copilul lui Dumnezeu pe turnul înalt al harului și pe puterea lui Dumnezeu, încât acesta să poată să spună: „Dar tu, suflète al meu, liniștește-te în Dumnezeu, căci în El este nădejdea mea. Numai El este stânca mea și mântuirea mea, turnul meu de scăpare; nu mă voi clătina. Pe Dumnezeu se întemeiază mântuirea și slava mea; în Dumnezeu este stânca puterii mele, locul meu de adăpost” (Psalmul 62,5-7 textual). Dar cum ar putea fi aceasta partea unui creștin, care înainte și după convertire acoperă cu vălul întunecat al tăcerii cele mai triste fărâdelegi ale vieții sale, cu care a păcătuit față de sine și față de alții în: gânduri, priviri, cuvinte, căi și fapte necurate? Cu siguranță că în majoritatea cazurilor este greșit și nu este după voia lui Dumnezeu, dacă asupra unor lucruri atât de serioase se vorbește față de mulți sau față de mai mulți oameni. Dar omul care vrea să rupă definitiv cu păcatul, trebuie totuși să se smerească cu toată vina lui față de un credincios, ca să nu pară în fața oamenilor ceea ce nu este. Cine vrea să fie un martor pentru Isus, un luptător pentru lumină în țara întunericului, trebuie să dezvelească adâncurile păcatului său din propria lui viață. Atunci vor fi aduse la odihnă figurile acuzatoare față de care a păcătuit un asemenea creștin, ca ademenit sau ca ademenitor, înainte de convertirea lui. Dacă nu se întâmplă lucrul acesta, atunci stăpânul întunericului își folosește dreptul în domeniul în care întunericul a fost iubit mai mult decât lumina. Abia s-a sculat un asemenea creștin ca să meargă pe calea îngustă, că satan și trage de lanț; credinciosul se poticnește și cade; el vrea să scape și nu poate să scape, indiferent de câte ori se scoală; după câteva zile sau săptămâni cade iar. El seamănă cu o pasăre căreia i-a fost tăiat lațul pe care l-a avut în jurul gâtului, dar căreia lațul din jurul piciorului nu i-a fost desfăcut. Ea își ia zborul, dar după câteva bătăi din aripi este trasă înapoi. Cine vrea cu adevărat să rupă cu păcatul și să fie eliberat, acela trebuie să recunoască cu o mărturisire sinceră. Pe el sunt poveri ale conștiinței care îi ating pe alți oameni ademeniți; el să lase să i se arate calea pentru a diminua vina atât cât permite Dumnezeu; altfel nu va avea pace.

Cât de adânci, cât de zguduitoare, până la disperare, pot fi luptele care se dau aici! Este impresionant să privești în inima unui asemenea om care luptă, în care puterea harului lui Dumnezeu nu se poate revela pentru că nu toată inima l-a fost dată Domnului. Dar după gândurile lui Dumnezeu, asemenea lupte nu trebuie să fie partea acelor care Îl apucă pe Mântuitorul înviat ca pe singurul lor Mântuitor și care se supun deplin Cuvântului lui Dumnezeu. Cine vrea să apuce, crezând, adevărul Bibliei, cine vrea să fie proprietatea mântuită a lui Isus, acela nu trebuie numai să rupă cu păcatul său preferat, ci el trebuie să rupă și cu lumea și cu felul ei de a fi. *Satan este stăpânul acestei lumi*; dacă vrem să scăpăm de sub puterea lui, trebuie să demisionăm cu totul din slujba lui, nu pe jumătate. Dacă un om n-a reușit să rezolve nimic, cu toate zbaterele și luptele, și dacă în starea sa pierdută se încrede în Isus, atunci va afla ce face Isus pentru ai Săi, ca să-i facă biruitori.

Nu să luptăm cu păcatul, ci să avem *încredere în Isus*. Este de o însemnătate deosebită ca un creștin să înțeleagă unde l-a adus jertfa lui Isus pe credincios. Hristos, garantul meu, a mers pentru mine la judecata lui Dumnezeu, la moarte de cruce; păcatele mele au stat pe capul Lui

și El a simțit ceea ce, după lege, ar fi trebuit să fie partea mea: blestem și moarte. *Eu am fost răstignit împreună cu Hristos, am murit și am fost îngropat împreună cu El.* Legea nu are nici putere, nici drept asupra unui om mort și îngropat. Un creștin credincios nu mai are absolut nimic de-a face cu legea; el este eliberat de ea, dezlegat de ea; el este un rob răscumpărat al lui Isus Hristos, plătit cu sângele Fiului lui Dumnezeu; pentru el nu mai este valabilă legea de la Sinai, el are o lege superioară: sfânta voie a Domnului său; *legea lui se numește Hristos.* Pe Sinai s-a spus: „*Să nu comiți adulter!*” Credinciosului, Domnul îi spune: Trupul tău este un templu al lui Dumnezeu, sfințit pentru Domnul. Nu-ți murdări ochiul cu o privire imorală, nici inima cu un gând necurat, imoral! - „Nu știți că trupul votru este templul Duhului Sfânt, care este în voi și pe care îl aveți de la Dumnezeu? Și că voi nu sunteți ai voștri? Căci ați fost cumpărați cu un preț. Slăviți deci pe Dumnezeu în trupul vostru!” (1 Corinteni 6,19-20.)

Dar Domnul nu numai că dă a lor Săi porunci de dragoste, de curăție, ci le oferă și putere ca ei să umble pe urma pașilor Lui. Cine înțelege aceasta din Cuvântul lui Dumnezeu, prin lumina Duhului Sfânt, cine poate spune crezând: „Eu sunt proprietatea lui Isus pentru totdeauna, eu pot spune prin Duhul Sfânt: sunt copilul lui Dumnezeu, Ava, Tată!”, acela încetează cu propriile zbateri și lupte; el a trecut de capitolul șapte al Epistolei către Romani și a intrat în capitolul opt. *El a înviat împreună cu Hristos.* El a lăsat în urmă legea și gustă harul. Vrei să-l guști? Dacă vrei să mergi în pace, ca biruitor, sub mâinile ridicate ale lui Isus, atunci abandonează-te de tot în mâinile Lui, încredințează-te Lui! Mergi cu veghere și rugăciune, ca Duhul Sfânt să țină în mormânt vechea ta fire! Hristos vrea să locuiască prin Duhul Sfânt în inimile alor Săi. Firea veche (numită în Biblie „carnea”) nu poate fi îmblânzită, corectată, sfințită; ea ajunge la odihnă numai dacă este declarată moartă și îngropată; de aceea spune Scriptura: „Socotiți-vă morți față de păcat și vii pentru Dumnezeu, în Isus Hristos” (Romani 6,11). Nu este scris: „Luptă-te lupta cea bună a intențiilor și a hotărârilor serioase!” ci „*Luptă-te lupta cea bună a credinței!*”

O asemenea viață nu se poate trăi dacă relațiile cu cercurile și prietenii lumesti vor rămâne neschimbate; întoarcerea de sub puterea lui satan la Dumnezeu dă naștere la *o rupere cu lumea.* Cine va efectua această rupere numai pe jumătate sau numai cât o optime, nu va fi liber.

Cine neglijează să se așeze de partea lui Isus față de lume, cu mărturii limpezi, la acela nu va fi ruptă robia păcatului. Există mulți oameni care sunt religioși și se roagă, dar ei nu vor să se întoarcă, ei vor să rămână acolo unde au fost și așa cum au fost. Poate că este ceva serios pentru ei să rupă cu unul dintre păcate, care le apasă conștiința în mod deosebit, dar nu vor s-o rupă cu un alt păcat greu, cu acel păcat aducător de blestem, încât ei zilnic Îl întristează și Îl tăgăduiesc pe Mântuitorul lor printre copiii lumii, prin asemănarea cu lumea. Biblia numește aceasta, în sens spiritual, *adulter.* „Suflete adultere, nu știți că prietenia lumii este vrăjmășie cu Dumnezeu? Așa că cine vrea să fie prieten cu lumea, se face vrăjmaș cu Dumnezeu?” (Iacov 4,4). Dumnezeu nu-și poate descoperi puterea și harul într-o asemenea viață.

Am în fața mea jurnalul zguduitor al unui asemenea creștin rugător, care mult peste un deceniu n-a putut niciodată să ajungă la biruință și pace, cu toată că, în lupte crâncene, a vrut să fie liber. Pentru că n-a vrut să rupă cu lumea și n-a vrut să devină cu totul proprietatea lui Isus, Domnul n-a putut să se glorifice în el. Să găsim spațiu aici pentru câteva fraze din acest jurnal:

„13 iunie,

Păcate preferate – un cuvânt îngrozitor și de aceea cu atât mai îngrozitor, pentru că ascunde un adevăr în el.

.....

Este grav dacă cineva iubește lumea; dar când cineva iubește păcatul, și anume, păcatul în forma lui cea mai înjositoare, aceasta este și mai grav. Nu știu ce se poate face împotriva acestui lucru. Cine va citi odată această carte, va fi îngrozit în legătură cu acest veșnic „sus și

jos”, această neputință, această lipsă de energie. Și totuși, cartea aceasta nu știe nici pe departe ce știe Dumnezeu; și în plus ea datează numai de vreo două luni. Dar tot așa merge deja de ani, de mai mulți ani.

.....
Știu bine și mi-o spun limpede în fiecare clipă: această patimă, aceste păcate îmi mistuie măduva. Aș fi un alt om în trup, în suflet și la minte, dacă aș scăpa de ele, mult mai vioi, mult mai puternic, mult mai bucuros de viață. – Dar așa, mă duc tot în jos.

.....
Iubesc păcatul! Aceasta este nenorocirea mea, tânguirea mea, necazul meu. Dacă L-aș iubi pe Mântuitorul, ar fi altfel. Dar Mântuitorul cere un om integru. Și aceasta încă n-am putut s-o fac niciodată: să mă predau Lui cu totul. Să devin sclavul Lui în fața tuturor oamenilor, în orice clipă, în orice stare sufletească – *de aceasta mă sperii involuntar*. – ce vor spune oamenii? Cine-mi va da putere pentru această hotărâre, să ignor opinia tuturor oamenilor și să trăiesc numai pentru Hristos?

.....
Numai conștiința din mine mă mustră în timp ce scriu acestea; trebuie să adaug și lucrul acesta, de dragul adevărului. Conștiința sau un glas oarecare din mine îmi spune: *Mântuitorul are totuși puterea!* – Dar eu nu ajung la uzurfructul ei. Totul rămâne o enigmă. Închei. Dumnezeule, ajută-mă pe mine, sărman om obosit, să scap de iubirea păcatelor! Ah, dacă mă ajuți să scap – atunci... atunci voi fi al Tău!”

Ce demonstrează aceste cuvinte? Să fie acesta rodul, rezultatul pe care îl obține un om care fuge cu povara păcatului său la Isus? Nu, aici se descoperă toată nenorocirea unei vieți care șchiopătează de ambele părți. Dumnezeu Se declară Dumnezeul oricărui har, dar omul nu vrea să răzbată la o întoarcere totală. Mulți, mulți oameni vor să scape de blestemul păcatului lor și să fie liberi de el; dar să-I ofere lui Isus toată inima și viața, ca o jertfă de mulțumire, aceasta n-o vor. Asemenea oameni au parte într-adevăr de har, de îndurare, de credincioșia lui Isus – dar nu au parte de biruința credinței. Aici nu se vede ce face creștinismul adevărat dintr-un păcătos pierdut. Cum ar putea un om, care este prins în aceste lupte, să spună cu adevărat: „Am găsit pace!”?

Fie ca mulți, care citesc aceste pagini, să-și plece genunchii cu stăruința fierbinte: „Doamne, ia-mă cu totul, deplin, în mâinile harului Tău! Fă să trăiesc biruința credinței, biruința asupra păcatului, a lumii, asupra propriului meu eu născut în păcate și fă ca pacea Ta să fie partea mea!”

Este un adevăr divin că Isus vrea să dăruiască celor care sunt ai Lui, biruință deplină asupra puterii păcatului, a vicleniei lui satan, să le sfărâme total lanțurile păcatului. *Domnul este desăvârșit de credincios!* El Își ține cuvântul. Dar toată mântuirea, toată biruința le poate trăi numai acela care s-a predat lui Isus cu toată inima și cu toată viața lui – *neîmpărțit!*

„Căci ochii DOMNULUI străbat tot pământul, ca să sprijine pe aceia a căror inimă este întregă înaintea Lui” (2 Cronici 16,9).